

LARS KEPLER LAZARIUS

Bazen geçmiş
gömülü kalmaz.

—
Polisiye
Gerilim
—

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Kum Adam
Tacizci
Tavşan Avcısı

LAZARUS

Orijinal adı: Lazarus

© 2018 by Lars Kepler

Yazan: Lars Kepler

İngilizceden çeviren: Solina Silahlı

Yayına hazırlayan: Hülya Balcı

Türkçe yayın hakları: © 2024 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz. Bu kitabın Türkçe yayın hakları Salomonsson Agency aracılığıyla satın alınmıştır.

1. baskı / Haziran 2024 / ISBN 978-625-6666-67-2

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Gökçen Yanlı

Sayfa uygulama: Yeşim Ercan Aydın

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Lazarus

Lars Kepler

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Çeviren: Solina Silahlı

 Doğan
Kitap

Giriş

Beyaz gökyüzünün ışığı, dünyayı tüm zalimliğiyle gözler önüne seriyordu; mezarından çıkan Lazarus'a da aynı böyle görünmüş olmalıydı.

Çıkıntılı metal zemin rahibin ayaklarının altında titreşiyor, bir eliyle korkuluğa tutunurken aynı anda bastonundan destek alarak sallanmamaya çalışıyordu.

Gri deniz, dalgalanan çadır brandası gibi uyuşuk uyuşuk hareket ediyordu.

Feribot, iki ada arasına gerilmiş iki çelik halatla ileriye doğru çekiliyordu. Halatlar teknenin önündeki suyun içinden yükseliyor, ardından tekrar suya batıyordu.

Kaptan feribotu yavaşlatırken köpüklü dalgalar yükseldi ve iskele tahtası bir takırtıyla beton iskeleye uzatıldı.

Pruva usturmaçalara çarpıp sarsıntı teknenin gövdesinde yankılandığında rahip hafifçe tökezledi.

Telefonuna cevap vermeyen ve Länna Kilisesi'nde her zaman katıldığı Noel Ayini'ne de katılmayan emekli kilise bekçisi Erland Lind'i ziyarete gelmişti.

Erland, Högmarsö Şapeli'nin arkasında, kiliseye ait kulübede yaşıyordu. Demans hastası olmasına rağmen çimleri kesip buzlu havalarda yolları kumlamak için maaş alıyordu.

Rahip dolambaçlı çakıl yolda yürürken soğuk havada yüzü uyuştu. Görünürde kimse yoktu ama şapele varmadan hemen önce tersanedeki gemi havuzundan gelen torna makinesi sesini duymuştu.

O sabah tweeter'da paylaştığı ve Erland'a tekrarlamayı düşündüğü Kitabı Mukaddes alıntısını artık hatırlayamıyordu.

Arka plandaki düz tarım arazisi ve orman şeridiyle, beyaz şapel kardan yapılmış gibi görünüyordu.

İbadethane kışın kapalı olduğu için rahip doğruca bekçinin kulübesine yürüyüp bastonunun ucuyla kapıyı çaldı, bekledi ve sonra içeri girdi.

“Erland?”

Evde kimse yoktu. Ayakkabılarını yere vurup etrafına bakındı. Mutfak darmadağınktı. Rahip tarçınlı çörek torbasını çıkarıp masaya, içinde patates püresi, kurumuş sos ve iki gri köftenin artıklarının olduğu folyo tepsinin yanına koydu.

Kıyıdaکی torna tezgâhının sesi kesilmişti.

Rahip dışarı çıkıp şapelin kapısını açmayı denedi, sonra kilitli olmayan garaja baktı.

Yerde çamurlu bir kürek ve paslı fare kapanlarıyla dolu siyah plastik bir kova duruyordu. Değneğiyle kar küreme makinesini örten plastiği kaldırırken uzaktan gelen bir inleme sesi duyunca durdu.

Tekrar dışarı çıktı, orman sınırındaki eski krematoryumun kalıntılarına doğru yürüdü. Fırın ve isli bacası uzun otların arasından yükseliyordu.

Rahip tahta palet yığınının etrafından geçerken elinde olmadan omzunun üzerinden arkasına baktı.

Feribota adım attığından beri içinde kötü bir his vardı.

Bugünkü ışık hiç güven vermiyordu.

Tuhaf ses yeniden, üstelik daha yakından, metal bir kutuya hapsedilmiş bir buzağının sesi gibi çınladı.

Rahip hiç kıılmıdamadan durdu, ses çıkarmadı.

Ortalık ağzından çıkan buharlar kadar sessizdi.

Yer çamurluydu ve kompost yığınının altında ezilmiş bir torba kompost gübresi bir ağaca yaslanmıştı.

Rahip o tarafa doğru yürümeye başladı ama yerden yükselen yaklaşık yarım metre uzunluğundaki metal boruyu görünce durdu. Belki de sınır işaretiydi bu.

Bastonuna yaslanıp ormana baktığında çam iğneleri ve kozalaklarla kaplı bir patika gördü.

Rüzgâr ağaçların tepesinde ıslık çalıyor, uzaklarda tek başına bir karga ötüyordu.

Rahip arkasından gelen o tuhaf inleme sesini duyunca dönüp daha hızlı yürümeye başladı. Krematoryumla kulübenin yanından geçerken omzunun üzerinden şöyle bir baktı ve eve dönüp elinde bir polisiye ve bir kadeh viskiyle ateşin karşısına oturmaktan başka bir şey yapmak istemediğini düşündü.

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Kirli bir polis arabası dış çevre yolunda Oslo'nun merkezinden uzaklaşıyordu. Bariyerlerin altında büyümüş otlar rüzgârda titriyor, plastik bir torba yolun kenarında uçuşuyordu.

Saat geç olmasına rağmen Karen Stange ve Mats Lystad aramaya cevap vermişlerdi.

Paydos saati gelmişti ama onlar Tveita'ya gidiyorlardı.

Bir apartman binasının sakinleri berbat bir kokudan şikâyetçi olmuştu. Bakım şirketi çöp kutularını kontrol etmesi için birini göndermiş, tüm çöp kutuları temiz çıkmıştı. Kokunun on birinci kattaki bir daireden geldiği anlaşılmıştı. İçeriden hafif bir müzik sesi geliyordu ama o dairede yaşayan Vidar Hovland kapıyı açmıyordu.

Polis arabası bir sanayi sitesinin önünden geçti.

Dikenli tel örgülerin arkasında tuz dolu depolar, konteynerler ve kamyonlar kış için hazır bekliyordu.

Nåkkves Caddesi'ndeki apartman, dev bir beton merdiven devrilmiş de üç parçaya ayrılmış gibi görünüyordu.

Gri tulumlu bir adam yan kısmında Morten Kilit Hizmetleri A.Ş. yazılı bir minibüsün önünden onlara el salladı. Farlar adamı aydınlattığında havadaki elinin gölgesi arkadaki binanın birkaç katına uzandı.

Karen kaldırıma yanaşıp yavaşça durdu, el frenini çekip motoru kapattıktan sonra Mats'le birlikte arabadan indiler.

Gökyüzü çoktan kararmaya yüz tutmuş, hava da kar yağacak kadar soğumuştü. İki polis memuru çilingirle el sıkıştı. Adam tıraş olmuştu ama yanakları solgun, gövdesi çekmiş gibi görünüyor, kasılarak, gergin bir şekilde hareket ediyordu.

Nefesi neredeyse kesilerek “İsveç Polisi’nin mezarlığa çağrıldığıını duydunuz mu? Şimdiden üç yüze yakın ceset bulmuşlar” diye bir espri yaptı ve gülerken gözlerini yere indirdi.

Bina bakım şirketinden gelen iri yapılı tamirci pikabında oturmuş, sigara içiyordu.

“Eminim yaşlı adam balık kılçığı dolu çöp torbasını holde unutmuştur” diye mırıldanıp aracının kapısını iterek açtı.

“Umalım da öyle olsun” diye cevapladı Karen.

Adam “Kapıyı çalıp posta kutusunun deliğinden bağırarak polisi arayacağımı söyledim” dedi ve sigara izmaritini fırlatıp attı.

Mats “Bizi aramakla iyi ettin” diye cevapladı.

Son kırk yılda biri otoparkta, diğeri de dairelerden birinde olmak üzere burada iki ceset bulunmuştu.

İki memur ve çilingir, tamircinin peşinden apartmandan içeri girer girmez mide bulandırıcı koku suratlarına çarptı.

Asansöre binerken burunlarından nefes almamaya çalıştılar.

Kapılar kapanıp asansör onları yukarı taşıırken ayaklarının altındaki basıncı hissediyorlardı.

“On birinci kat en sevdiğim” dedi tamirci.

“Geçen yıl orada zor bir tahliye oldu, 2013’te de bir daire yangında tümüyle yok oldu.”

“İsveç yangın söndürme cihazlarının üzerinde yangından üç gün önce test edilmeleri gerektiği yazıyor” dedi çilingir alçak sesle.

Asansör kapısı açıldığında burunlarına gelen koku öyle iğrençti ki hepsinin gözünde dehşet dolu bir ifade belirdi.

Çilingir eliyle burnunu ve ağzını kapattı.

Karen öğürmemek için kendini zor tuttu. Diyaframı paniğe kapılmış ve midesindekileri boğazından yukarı itmeye çalışıyordu sanki.

Tamirci kazağını burnuyla ağzına çekerek diğer eliyle daireyi işaret etti.

Karen o tarafa gidip kulağını kapıya dayayarak dinledi. İçeriden ses gelmiyordu. Kapı zilini çaldı.

Yumuşak bir melodi yükseldi.

Dairenin içinden aniden zayıf bir ses geldi. Şarkı söyleyen ya da bir şeyler okuyan bir erkek sesi.

Karen kapıyı çalınca adam sustu, sonra çok kısık sesle tekrar başladı.

“Hadi içeri girelim” dedi Mats.

Çilingir kapıya yürüyüp ağır çantasını yere bırakarak fermuarını açtı.

“Duyuyor musun?” diye sordu. “Evet” dedi Karen.

Diğer dairelerden birinin kapısı açıldı ve dağınık sarı saçlı, göz atları morarmış küçük bir kız kafasını uzatıp baktı.

“İçeri gir” dedi Karen.

“İzlemek istiyorum” diye gülümsedi kız.

“Annenle baban evde değil mi?”

Kız “Bilmem” diyerek kapıyı hızla kapattı.

Çilingir maymuncuk kullanmak yerine kilidi matkapla deldi. Parlak metal spiraller yuvalarından fırlayıp yere düştü. Adam silindirin sıcak bölümlerini alıp çantasına koyduktan sonra sürgüyü çekip çıkardı ve geri çekildi.

Mats tamirci ile çilingire “Burada bekleyin” dedi.

Karen tabancasını çekerken Mats kapıyı açıp içeriye doğru “Polis! İçeri giriyoruz!” diye seslendi.

Karen solgun elindeki tabancaya baktı. Siyah metal obje, onu oluşturan parçalar, namlu, sürgü ve dipçik gözüne bir an çok yabancı görünmüştü.

“Karen?”

Karen başını kaldırdığında Mats’le göz göze geldi, sonra daireye doğru dönüp tabancayı kaldırdı ve diğer eliyle ağzını kapatıp içeri girdi.

Salonda çöp torbası yoktu. Kötü koku banyo ya da mutfaktan geliyor olmalıydı.

Plastik zemine çarpan çizmeleriyle kendi nefesinden başka ses duymuyordu. Koridordaki dar aynanın yanından geçip oturma odasına girdi, köşeleri kontrol ettikten sonra etrafını çevreleyen kaosa göz attı. Televizyon devrilmiş, saksıdaki eğreltiotları yere

saçılmış, kanepenin yan yatmış, minderlerden biri yırtılmıştı ve abajur da yerdeydi.

Karen tabancasını banyo ve mutfağın açıldığı koridora çevirip Mats'ın yanından geçmesine izin verdi ve o da peşinden gitti.

Kırık camlar çizmelerinin altında çıtırdıyordu.

Bir duvar lambası yanıyor, uçuşan küçük toz parçacıklarını aydınlatıyordu.

Karen durup sesleri dinledi.

Mats banyo kapısını açtı ve ardından silahını indirdi. Karen içeri bakmaya çalıştıysa da kapı ışığın içeri girmesini engelliyordu. Tek görebildiği kirli bir duş perdesiydi. Bir adım daha yaklaşıp öne eğilerek kapıyı itince ışık fayanslara kadar ulaştı.

Lavabo kana bulanmıştı.

Karen ürperdi ve aniden arkalarından bir ses duydu. Yaşlı bir adam alçak sesle konuşuyordu. Karen şaşkınlıktan hafifçe inleyerek dönüp tabancasını koridora doğrulttu.

Ama kimse yoktu.

Karen adrenalin bombası olarak oturma odasına döndüğünde bir kahkaha duydu ve silahını kanepeye doğrulttu. Arkasında biri saklanmış olabilirdi. Karen, Mats'ın ona bir şey söylemeye çalıştığını duysa da ne olduğunu anlayamadı.

Nabızı kafasının içinde atıyordu. Parmağını tetikten çekmeden ağır adımlarla ilerlerken titrediğini fark ederek silahı diğer eliyle de destekledi. Yaşlı adam tekrar şarkı söylemeye başladığında Karen sesin müzik setinden geldiğini fark etti. Kanepenin etrafında dolaşıp silahını indirdi ve tozlu kablolarla boş gevrek paketine baktı.

“Tamam” diye fısıldadı kendi kendine.

Müzik setinin üstünde Dil ve Folklor Enstitüsü'nün bir CD kabı vardı. Aynı şarkı tekrar tekrar dönüyordu. Yaşlı bir adam bozuk bir şiveyle bir şeyler söylüyor, gülüyor, sonra şarkı söylüyor –*boş tabaklar ve çatlamış kaplarla çiftliğimizde düğün yapıyoruz*– sonra susuyordu.

Mats kapıda durmuş, bir an önce mutfaka geçmek istiyormuş gibi ona ilerlemesini işaret ediyordu.

Dışarıda hava neredeyse tamamen kararmıştı, perdeler radyatörlerden yükselen sıcak havayla hafifçe dalgalanıyordu.

Karen meslektaşının peşinden koridora geçerken hafifçe sallandı ve destek almak için silahı tutan elini duvara uzattı.

Dışkı ve kadavra kokusu gözlerini yaşartacak kadar yoğundu.

Mats'ın kısa, kesik kesik nefes alıp verişini duyarken mide bulantısının etkisi altında kalmamaya odaklandı.

Mats'i mutfağa kadar takip edip durdu. Muşamba zeminde karnı şişmiş, koca kafalı, çıplak biri yatıyordu.

Şişmiş, gri-mavi penisli hamile bir kadın.

Karen'in ayaklarının altındaki zemin sallandı, görüş alanı daraldı. Mats dondurucuya yaslanmış, kısık sesle inliyordu.

Karen kendini bunun sadece şok olduğuna ikna etmeye çalıştı. Cesedin bir erkeğe ait olduğunu görebiliyordu ama şişmiş karnı ve iki yana açılmış bacakları ona doğum yapan bir kadını düşündürüyordu.

Tabancasını kılıfına yerleştirirken ellerinin titrediğini hissetti. Ceset ileri düzeyde çürümüşü ve büyük kısmı gevşek ve ıslak görünüyordu.

Mats odayı boydan boya geçip lavaboya öyle şiddetli kustu ki kusmuqları kahve makinesine sıçradı.

Ölü adamın kafası, omuzlarına oturtulmuş kapkara bir balkabağına benziyordu. Çenesi kırılmış, gırtlak ve âdemelması içeride biriken gazlardan dolayı deforme olan ağızdan dışarı fırlamıştı.

Karen burada bir kavga yaşandığını düşündü. Adam yaralanmış, çenesi kırılmıştı, kafasını yere çarpmış, ölmüştü.

Mats tekrar kustu ve safra tükürdü.

Karen adamın karnına, ayrı bacaklarına ve cinsel organına baktı.

Mats aşırı derecede terlemişti ve yüzü bembeyazdı. Karen yanına gidip ona yardım etmek üzereyken biri bacağını tuttu. Bir çığlık atıp silahına uzanmaya çalışırken onun komşu dairedeki kız olduğunu fark etti.

"Buraya giremezsin" dedi nefes nefese.

Kız kapkara gözleriyle bakıp "Ama çok eğlenceli" dedi.

Karen çocuğu evden çıkarıp merdiven boşluğuna götürürken bacakları titriyordu.

“Kimse giremez” dedi tamirciye.

“Pencereyi açmak için bir anlığına arkamı dönmüştüm” dedi adam.

Karen o eve tekrar girmeyi hiç istemiyordu. Bu evle ilgili rüyalar göreceğini, gecenin bir yarısı adamın ayırık bacaklarını görerek uyanacağını biliyordu.

Mutfağa girdiğinde Mats lavabonun musluğunu kapatıyordu. Dönüp ıslak gözleriyle ona baktı.

Karen “Burada işimiz bitti mi?” diye sordu.

“Evet, sadece dondurucuya bakmak istiyorum” dedi Mats, kulpun üzerindeki kanlı parmak izlerini işaret ederek.

Ağzını sildi ve kapağı açıp öne eğildi.

Karen onun şaşkınlıktan ağzı açık, başını geriye atışını izledi.

Mats geriye doğru sendelediğinde kapak öyle sert kapandı ki masanın üzerindeki kahve fincanı yerinden fırladı.

Karen “Ne oldu?” diye sordu, dondurucuya yaklaşarak.

Mats lavabonun kenarına tutunurken plastik bitki spreyini devirdi ve dönüp Karen’a baktı. Gözbebekleri iki mürekkep damlası kadar küçülmüş, yüzü kâğıt gibi bembeyaz kesilmişti.

Mats “Bakma” diye fısıldadı.

Karen “Dondurucuda ne olduğunu görmeliyim” dedi ve bunu söylerken kendi sesindeki korkuyu duydu.

“Tanrı aşkına bakma...”

Valeria'nın Stockholm dışında, Nacka'daki fidanlığı

Gün batımı ağır ağır yaklaşırken karanlık ancak üç sera, kâğıt fenerler gibi parlamaya başladığında belirginleşti.

Akşamın geldiğini işte o zaman anlıyordunuz.

Valeria de Castro kıvrıkcık saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Çizmeleri çamura bulanmış, vatkalı kırmızı kabani kirlenmişti ve omuzları dar geliyordu.

Ağzından buhar çıkıyordu, havada keskin bir buz kokusu vardı.

Bugünlük işi bitmişti, eve yürürken eldivenlerini çıkardı.

Üst kata çıkıp küveti doldurdu ve kirli kıyafetlerini çamaşır sepetine attı.

Aynaya döndüğünde alnında büyük bir leke gördü, yanağı da dikenli çalılıkta çizilmişti.

Saçlarına bir şeyler yapması gerektiğini düşünürken mutlu görüntüsüne bir gülücük attı.

Duş perdesini olabildiğince çekip bir elini fayansa dayayarak küvete girdi. Su öyle sıcaktı ki içine uzanmadan önce bir süre bekledi.

Başını küvetin kenarına yaslayıp gözlerini kapattı ve musluktan düşen damlaların sesini dinledi.

Joona bu akşam geliyordu.

Saçma sapan bir sebepten tartışmışlardı, Valeria kırılmıştı, sonra her şeyin bir yanlış anlaşılardan kaynaklandığını anlayarak sorununu yetişkinler gibi halletmişlerdi.

Gözlerini açtı ve su damlaları halka halka yüzeye yayılırken suyun tavadaki yansımalarını gördü.

Duş perdesi tekrar çekildiği için artık banyo kapısını ve kilidini göremiyordu.

Bir ayağını küvetin kenarına dayadığında sudan hafif bir şıprırtı sesi yükseldi.

Tekrar gözlerini kapatıp Joon'a'yı düşünmeye devam etti ve uykuya daldığını fark ederek doğruldu.

Valeria o kadar ısınmıştı ki ayağa kalktı. Su vücudundan aşağı süzölmeye başladı, aynadan kapıya bakmaya çalıştı ama cam buğulanmıştı.

Küvetten çıkıp kaygan zemine basarak bir havlu aldı ve kurulanmaya başladı.

Banyo kapısını itip bir süre bekledikten sonra sahanlığa baktı.

Duvar kâğıdına düşen gölgeler hareketsizdi.

Her şey tam bir sessizliğe gömülmüştü.

Valeria kolay kolay korkmazdı ama hapisane ona bazı durumlarda temkinli olmayı öğretmişti.

Banyodan çıktı ve vücudundan buharlar yayılırken soğuk sahanlıktan yatak odasına yürüdü. Hava henüz tamamen kararmamış, gökyüzü çizgi çizgi yarı şeffaf bulutlarla kaplanmıştı.

Çekmecedan temiz bir kot pantolon alıp üzerine geçirdikten sonra gardırobu açtı ve sarı elbisesini çıkarıp yatağın üzerine yaydı.

Alt kattan bir gürültü geldi.

Valeria anında durdu.

Nefesini tuttu ve hiç kimildamadan dinlemeye koyuldu.

Neydi bu?

Joon'un gelmesine daha bir saat olmasına rağmen taze kişnişli baharatlı kuzu yahnisini çoktan pişirmişti.

Valeria pencereye doğru bir adım atıp perdeyi indirirken birinin seraların yanında durduğunu gördü.

Geri çekilirken perdenin ipi elinden kaçtı ve stor perde gürültüyle havalandı. İp bir tıkırtı eşliğinde dolandı.

Hemen başucu lambasını söndürüp pencereye döndü.

Kimse yoktu.

Orman sınırında hareketsiz duran bir adam gördüğünden ne-redeyse emindi.

İskelet kadar zayıftı ve ona bakıyordu.

Seraların buğulu camları parlıyordu. Orada kimse yoktu. Ka-ranlıktan korkamazdı, yoksa hiçbir şey yapamazdı.

Valeria, bir müşteri ya da tedarikçinin geldiğine, pencereden onu çıplak görünce de gitmiş olabileceğine kendini inandırmaya çalıştı.

Fidanlık kapandıktan sonra sık sık ziyaretçileri gelirdi.

Cep telefonuna uzandı ama şarjı bitmişti. Uzun, kırmızı sabah-lığını hemen üzerine geçirip aşağı inmeye karar verdi. Birkaç adım sonra ayak bileklerinde soğuk bir esinti hissetti. İnmeye devam etti ve ön kapının ardına kadar açık olduğunu gördü.

“Kim o?” diye seslendi alçak sesle.

Paspasın üzerinde dökülmüş yapraklar vardı, ahşap zemine savrulmuşlardı. Valeria ıslak ayaklarına wellington çizmelerini ge-çirip portmantodan büyük feneri alarak dışarı çıktı.

Seralara inen yolu izleyip kapıları kontrol etti ve fenerini bitki sıralarının arasına tuttu.

Gölgeler ve yansımalar cam duvarlarda oynasırken koyu renkli yapraklar fenerin ışığında aydınlandı.

Valeria en uzaktaki seranın etrafını dolaştı. Orman sınırı kap-karaydı. Adım attıkça soğuk çimlen ayaklarının altında çıtırdıyor-du.

“Nasıl yardımcı olabilirim?” dedi yüksek sesle, el fenerini ağaç-lara doğru tutarak.

Ağaç gövdeleri ışıktaki soluk ve gri görünüyordu ama ileride ka-ranlıktan başka bir şey yoktu. Valeria eski el arabasının yanından geçerken pas kokusunu aldı. Fenerin ışığını bir ağaçtan diğerine tuttu.

Uzun çimenlere basılmamış gibiydi. El fenerini ağaçlara tutma-ya devam etti. Ağaç gövdelerinin arasında yerde bir şey gözüne ilişti. Bir kütüğün üzerini örten gri bir battaniyeye benziyordu.

Fenerin ışığı giderek zayıflayınca Valeria onu salladı. Işık tek-rar güçlenirken biraz daha yaklaştı.

Önüne çıkan bir dalı çektiğinde kalp atışlarının hızlanmaya başladığını hissetti ve elindeki fener titredi.

Battaniyenin altında bir ceset vardı sanki, kıvrılıp yatmış, hatta bir ya da iki uzvu kesik biri.

Battaniyeyi çekip bakmak zorundaydı.

Orman tümüyle sessizliğe gömülmüştü. Bastığı yerde kuru bir dal kırıldı ve orman sınırı aniden bembeyaz bir ışıkla aydınlandı. Işık arkasından geliyordu ve hareket ettikçe uzun, ince gölgeler yerde kendi gölgesine karışıyordu.

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Joona Linna arabasını en uzaktaki seraya doğru ağır ağır sürdü. Dar, çatlak asfalt yol uzun otlar ve karmakarışık ormanla sınır oluşturuyordu.

Joona bir elini direksiyona dayamıştı.

Yüzünde düşünceli bir ifade vardı ve deniz buzu kadar gri gözleri kasvetliydi.

Joona, çok uzattığında teller her tarafa dağıldığı için saçlarını kısa kestirmişti.

Uzun boylu ve kaslıydı; bütün kas, kiriş ve bağ dokuları bir arada çalıştıran, on yıllarca sürdürülen zorlu egzersizler sayesinde elde edilebilecek türden kaslı.

Açık yakalı beyaz bir gömlekle koyu gri bir ceket giymişti.

Yanındaki yolcu koltuğunda bir buket kırmızı gül duruyordu.

Joona Linna, Polis Akademisi'ne katılmadan önce orduda Özel Harekât Birimi'ndeydi ve Hollanda'da gayrinizami sıcak çatışma ve şehir gerilla savaşı konusunda ileri düzey bir eğitime katılmaya hak kazanmıştı.

Joona, Ulusal Suçla Mücadele Birimi'nde başkomiser olduktan sonra İskandinavya'da herkesten fazla karmaşık cinayet vakasını çözmüştü.

Dört yıl hapis cezasına çarptırıldığında birçok kişi Stockholm Adliyesi'ndeki duruşmanın adaletsiz olduğunu düşünmüştü.

Joona ise karara itiraz etmemişti çünkü arkadaşını kurtarmaya çalışırken nasıl bir risk aldığıнын farkındaydı.

Geçtiğimiz sonbahar Joona'nın cezasına indirim uygulanmıştı. Stockholm'deki Norrmalm'da mahalle memuru olarak kamu

40 DİLDE 17 MİLYON OKUR

Gizemli bir katil Avrupa'nın en azılı suçlularını vahşice öldürür. Polis, iki kurbanın dedektif Joono Linno'yla bağlantısının olduğunu keşfeder. Katilin Joono'ya mesaj gönderdiği açıktır. Cinayetlerin sayısı arttıkça, kanıtlar Joono'nun geçmişinden bir hayalete, Joono'nun karşılaştığı en acımasız katile işaret eder.

Fotoğraf: ©Ewa-Marie Rundquist

Lars Kepler, İsveçli Alexandra Coelho Ahndoril ile Alexander Ahndoril çiftinin takma ismi. Önceden kendi romanlarını yazan karıkoca, Joono Linno serisini yarattı ve serinin bugüne kadar basılan romanları uluslararası çoksatan listelerine girdi. Türkçede bu seriden *Hipnozcu*, *İnfazcı*, *Ateş Şahidi*, *Kum Adam*, *Tacizci* ve *Tavşan Avcısı* yayımlandı.

Çeviren: Solina Silahlı

